

John werkt bij ontmoetingsplaats De VerbroederIJ

Horeca als hersengymnastiek

John werkt met plezier in de bediening. In beweging zijn en nadenken doet hem goed.

‘Het is een soort hersengymnastiek voor me.’

Tekst: Karin Stroo | Foto: Johannes Abeling

Aan de oever van het IJ, in een scherpe bocht aan de Johan van Hasseltweg in Amsterdam Noord, ligt ontmoetingsplaats De VerbroederIJ. Ooit zal hier een nieuwe woonwijk verrijzen, maar nu is er een moestuin, een groot lommerrijk terras met houten tafels en stoelen in het zand, en uitzicht op het water. Sofie Köster (28) is sinds een paar maanden vrijwilligerscoördinator bij De VerbroederIJ. Ze zit aan een tafel naast de bloementuin en glimlacht: “Vrijwilligerscoördinator” is de naam van mijn functie, maar het werk is heel breed, heel overkoepelend. We werken niet met een speciale doelgroep, iedereen is welkom. Ik vind het fijn om mensen te activeren, zodat ze het gevoel krijgen dat ze iets kunnen betekenen voor de samenleving.’

Samen voor elkaar

Samen voor elkaar, dat is de filosofie van De VerbroederIJ. ‘Dat je het samen doet en zorg draagt voor elkaar. Het gaat over verbinding met elkaar, verbinding met de stad, met de natuur,

met oude en nieuwe Noordelingen.’ Drie jaar bestaat De VerbroederIJ en het werkt ‘supergoed’, volgens Köster, juist ook omdat ze dingen voor de buurt organiseren. Zo is er iedere maand een betaalbare buremaaltijd waarbij iedereen aan lange tafels zit. Of de buurtbingo. ‘Oud en jong door elkaar, allemaal uit de buurt, echt te gek.’ John (52) schuift aan, hij werkt hier nu ruim een jaar in de bediening. ‘Ik woon in Noord, maar had niet gezien dat dit hier gevestigd is. De Vrijwilligerscentrale kwam ermee en ik mocht langskomen. Toen ging het heel snel, ik werkte meteen een paar uur in de week. Ja, ik vind het leuk hier.’

Beetje losbollig

Johns blik dwaalt af, hij tuurt naar de bloemen in de tuin en keert weer terug. ‘Ik ben een beetje losbollig. Als ik te veel werk, ga ik dat het saai vinden. Vier uur per dag werken is goed voor me, dan blijft het leuk.’ Sofie Köster, grappend: ‘Anders ga je kloten...’ John strijkt zijn halfflange haar uit zijn gezicht: ‘Nee, dat nog niet eens, maar dan wil ik niet

meer komen.’ Hij vertelt dat hij moeite heeft om zich lang te concentreren en dat hij een hekel heeft aan verplichtingen. Köster knikt: ‘Structuur aanhouden is voor jou moeilijk, hè?’ ‘Ja,’ antwoordt John, ‘dat is het moeilijke. Dat ik blijf, is ook vanwege het vrijheidsgevoel hier. Het strandje, het IJ. Ik heb nog nooit eerder in de horeca gewerkt, maar dit is een hele leuke plek. Horeca met de tafels gewoon op de straatstenen zou ik niet zo leuk vinden.’

Fijn dat Sofie er was

Als er iets speelt of wanneer John ergens mee zit, dan kan hij terecht bij Sofie. Dat komt niet zo vaak voor, denkt hij. Hoewel, laatst was hij niet komen opdagen en toen bleek het toch fijn dat Sofie er was. ‘Ik liet het even afweten. Privédingen, mijn hoofd stond er niet naar. Ik was aan het wikkelen en wegen of ik zou stoppen en toen liet Sofie van zich horen en ben ik toch weer gekomen. Anders had het misschien langer geduurd, of was ik gewoon weggebleven.’ Sofie Köster: ‘Dan heb je het gevoel dat we je toch

Sofie Köster tegen John: 'Als je er niet bent, word je wel echt gemist, hoor.'

niet missen. Maar als je er niet bent, word je wel echt gemist, hoor.' 'Precies,' antwoordt John, 'maar ik doe het voornamelijk voor mezelf. Omdat ik weet dat het gezond is. Ik beweeg veel en ben bezig met mijn hoofd. Het is makkelijk werk, maar ik moet toch nadenken. Als ik alleen maar thuiszit of op een bankje op straat, dan prikkel ik mijn hersenen niet. Dit is dus een beetje hersengymnastiek, haha!'

Bijzondere en inclusieve plek

In totaal werken er rond de negentig mensen bij de VerbroederIJ, vrijwilligers en medewerkers. John werkt gemiddeld

twee dagen van vier uur in de week, soms drie dagen. 'Wat vind jij eigenlijk

lekker. "Sociale werkplaats" klinkt wel beter, maar dat zijn we niet.' Ze praten

'Ik beweeg veel en ben bezig met mijn hoofd. Het is makkelijk werk, maar ik moet toch nadenken'

van de term "afstand tot de arbeidsmarkt"?' vraagt Sofie Köster ineens aan John. John fronsst zijn wenkbrauwen. 'Nou, die klopt wel.' Köster knikt: 'Oké... zelf noemen we dit vaak een "ontwikkelplek". "Dagbesteding" klinkt ook niet

nog even over hoe en wat de VerbroederIJ nu eigenlijk precies is, maar dat het een bijzondere en inclusieve plek is, daar zijn ze het snel over eens. En dat het eeuwig zonde is dat ze hier op een dag weer weg moeten. ■